

σης και τῶν συγκαταβάσεων τῆς οἰκοδεσποίνης. Μία μαγειρική πρωτόπειρος απαιτεῖ ἀντὶ τριῶ-
ρου ἢ τετραῶρου ἐργασίας, οἰκημα, τροφήν, ἐν-
δύματα, ὑπηρεσίαν καὶ 200 τάλληρα κατὰ τὸ
τὸ πρῶτον μόνον ἔτος. Οὐχ ἤττον ἀπαιτητικοὶ
εἶναι οἱ ἄλλοι ὑπηρεταί, ἐξ ὧν ὁ θαλαμηπόλος
ἐπαινεῖ τὸ μέγα αὐτοῦ ἀνάστημα, ἄλλος δὲ
στέργει νὰ ὑπηρετήσῃ μόνον ἐν τῇ πόλει καὶ ἄλ-
λος πάλιν μόνον ἐν τῇ ἐξοχῇ· πολλοὶ κηπουροὶ
ἀγγέλλουσιν ὅτι ἐν τῷ κήπῳ οὔτε δάμαλιν ἀ-
νέχονται οὔτε τὰ τέκνα τοῦ κυρίου των. Τρεῖς
ἄλλας στήλας πληροῦσιν οἱ οἰκοδιδάσκαλοι. Ἐν
ταῖς αὐταῖς στήλαις δημοσιεύονται αἱ εἰδήσεις
τῶν διδασκόντων μουσικὴν καὶ γλώσσας. Ὁ θέ-
λων νὰ μάθῃ τὴν ἀγγλικὴν, τὴν γαλλικὴν, τὴν
ἰταλικὴν, τὴν ἰσπανικὴν, ἀρκεῖ νὰ λάβῃ ἐν οἴα-
δήποτε ὥρα ἀνὰ χεῖρας τὸν «Χρόνον». Ἀλλὰ
καὶ ὁ θέλων νὰ σπουδάσῃ τὴν οὐγγρικὴν, τὴν
πολωνικὴν, τὴν βῶσσικὴν, τὴν σουηδικὴν, τὴν
δανικὴν, τὴν σινικὴν, τὴν ἰαπωνικὴν, ἀρκεῖ νὰ
τὸ ἀναγγείλῃ διὰ τοῦ «Χρόνου», τῇ δὲ ἐπαύριον
θὰ εὕρῃ ὑπὲρ τοὺς 30 διδασκάλους. Ἐμπορος
πάλιν, ζητῶν διὰ τοῦ «Χρόνου» ὑπάλληλον,
εἶναι ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος ὅτι δι' ὅλης τῆς
ἐβδομάδος θὰ λάβῃ 200 ἐπιτολάς καὶ 400 τοῦ-
λάχιστον ἐπισκέψεις. Αἱ εἰδήσεις περὶ τῶν μι-
κρῶν καὶ τῶν μεγάλων, τῶν δημοσίων καὶ τῶν
ιδιωτικῶν ξηνοδοχείων, καὶ περὶ τῶν ἐνοικιά-
σεων ἐρμηνεύουσι τὴν ὄντως ἀγγλικὴν λέξιν
comfortable καὶ τὴν εὐρύτητα τῆς πρωτευού-
σης· πολλοὶ ζητοῦσιν οἰκίας ἐν τῇ πόλει ὅπως
δύωνται ἐντὸς ἡμισείας ὥρας νὰ μεταβαίνωσι
διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὴν ἐν μέσῃ τῇ πόλει
κειμένην Γράπεζαν· ἐντεῦθεν ἐμπορεῖ τις ἕκαστος
νὰ νοήσῃ ὅποῖον ἀχανὲς πέλαγος οἰκιῶν ὑπάρχει
ἐντὸς 660 τετραγωνικῶν μιλίων ἀγγλικῶν καὶ
πόσον πολῦτιμα εἶναι τὰ μέσα τῆς ταχίστης
συγκοινωνίας· τούτου ἔνεκεν ἐν πάσῃ ἀγγελίᾳ
ἀναφέρεται πόσα λεπτὰ ἀπέχει ἡ οἰκία ἀπὸ τοῦ
σταθμοῦ τῶν ἀμαξῶν, τῶν σιδηροδρόμων, τῶν
ἰπποσιδηροδρόμων καὶ τοῦ Ταμῖσεως. Μηδεὶς δὲ
νομίση ὅτι αἱ ἀγγελίαι αὗται εἶναι μονότονοι
καὶ στερεότυποι. Γυνὴ χήρα προσφέρει οἰκημα
εἰς ἄνδρα πρεσβύτην· ἑτέρα χήρα μετὰ τῶν θυ-
γατέρων τῆς προσφέρει εἰς ἐγγχωρίους ἢ ἀλλοδα-
ποὺς, τὴν ἡμέραν ὅλην ἐν τῇ πόλει ἐργαζομέ-
νου, καθαρὸν, εὐάρεον καὶ εὐμαρὲς οἰκημα, κα-
λὸν γεῦμα καὶ μουσικὴν διασκέδασιν. Κυρία τις
προσκαλεῖ ἑτέραν Κυρίαν ἐκ τῆς ἐξοχῆς νὰ ἔλθῃ
καὶ σπουδάσῃ τὸ Λονδίον ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μῆ-
νας, ἐπαγγέλλεται δὲ αὐτῇ πάσας τὰς ἀναπαύ-
σεις καὶ συγνήν διασκέδασιν ἐν τῷ ἐγγυῆς Hyde-
Park. Πλουσία καὶ εὐγενὴς Κυρία προσκαλεῖ
ἄλλην πλουσίαν καὶ εὐγενῆ νὰ συγκατοικήσῃ
μετ' αὐτῆς τὸν χειμῶνα ἐν τῇ πρωτευούσῃ, τὸ
δὲ ἔαρ νὰ συναποδημήσῃ εἰς Ἑλβετίαν, Ἰταλίαν,
Ἰσπανίαν ἢ Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ καὶ οἱ πρῶτοι τῶν

κομητῶν καὶ λόρδων δέχονται πλουσίους Ἀμε-
ρικανοὺς καὶ Ἀμερικανίδας, τοὺς εἰσάγουσιν εἰς
τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν, τοῖς δανεῖζουσι τὰς
ἰδίας ἀμάξας, λαμβάνοντες ὡς εἰκὸς χιλιάδας
δολλαρίων πολλὰς καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα. Τε-
λευταῖον καὶ οἱ ἱερεῖς προσκαλοῦσι διὰ τῶν αὐ-
τῶν εἰδήσεων τοὺς θέλοντας «νὰ συνοικῶσιν ἅμα
καὶ νὰ ἦναι μεμονωμένοι, καὶ νὰ ζῶσι χριστιαν-
ικῶς καὶ εὐτελῶς». Ἐτερον μαρτύριον τοῦ με-
γαλείου τῆς πόλεως εἶναι αἱ δυσκριθμητοὶ εἰ-
δήσεις περὶ τῶν διασκέδασεων. Εἰς μεγάλην ἀ-
μηχανίαν περιίσταται ὁ πιστὸς τοῦ Ἐπικούρου
θιασώτης ἀναγινώσκων τὴν πληθὺν τῶν θεατρι-
κῶν παρεστάσεων, τῶν συναυλιῶν, τῶν χορῶν,
τῶν ἐκθέσεων κ.λ. Οὐδεὶς ἄλλος λαὸς ἀγαπᾷ το-
σοῦτον τὴν ἀνάγνωσιν, ὅσον ὁ ἀγγλικός· αἱ εἰ-
δήσεις τῶν βιβλιοπωλῶν κατασιχνύουσι καὶ αὐ-
τοὺς τοὺς γερμανοὺς· ὁ Ἀγγλος οὐ μόνον ἄσμε-
νος ἀναγινώσκει, ἀλλὰ καὶ γενναίως πληρώνει·
οὐδὲν θαυμαστὸν ἐπομένως, ὅτι, καίπερ ἐκδιδο-
μένων τετρακοσίων καὶ ἐπέκεινα περιοδικῶν
συγγραμμάτων, πολλάκις ὁ βιβλιοπώλης ἀγγέλ-
λει ὅτι «πρὸς ἄμεινον δημοσίευσιν αἰτεῖται προ-
τοφανὲς μυθιστόρημα ἐν τριάκοντα κεφαλαίοις·
ἐὰν ἔχῃ ὑπόθεσιν τὰ πράγματα τῆς Ἰρλανδίας,
εἶναι προτιμότερον. Ἡ τιμὴ του ἔσται μετρία». Ἐτερος
βιβλιοπώλης συνιστᾷ ἐξυτὸν εἰς συγ-
γραφεῖς, ὡς καλῶς γνωρίζων τὴν τέχνην τοῦ
πωλεῖν τὴν ὅλην ἐκδοσιν ἐντὸς διμηνίας. Τελευ-
ταῖα εἶναι ἡ «στήλη τῶν γῶν καὶ τῶν θρήνων»,
ἐν ἣ πενθοῦσι γυναικῆς ἐγκαταλειφθεῖσαι ὑπὸ
τῶν συζύγων των, γονεῖς ὧν ἀπέδρασαν τὰ τέ-
κνα, ἐρωμένοι ἀπολέσαντες τὸ ἀντικείμενον τῆς
ἀγάπης των. Τοιαῦται δηλοποιήσεις δὲν ὁμοιά-
ζουσι πρὸς τὰς τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν ἐφημερί-
δων, τὰς γινομένας πολλάκις χάριν παιδιᾶς,
ἀλλ' εἶναι ἀληθεῖς καὶ σπαραξικάρδιοι, δημο-
σιεύονται δὲ ἀντὶ ἀδράς χρημάτων ποσότητος.
Δραματικοὶ ποιηταὶ καὶ μυθιστοριογράφοι θὰ
ἤρουντο ἄφθονον ὕλην διεξερχόμενοι πενθίμους
ἀγγελίας· ὁ Ἀγγλος, ἀκούων ἐδυρομένην μη-
τέρα ἐπὶ τῇ ἀποδημίᾳ τοῦ τέκνου τῆς, προσφέ-
ρει χιλιάδας χρημάτων ἵνα εὐρεθῇ καὶ ἐπαναχθῇ
τὸ ἀπολωλός· ἔχει δὲ θάρρος «νὰ μονομαχήσῃ
ἐναντίον ἀσυνειδήτου ἀνθρώπου ἀτιμάσαντος ἀ-
θῶαν νεάνίδα καὶ καταστήσαντος αὐτὴν διὰ
παντὸς δυστυχῆ».

Ὅσον πολῦτιμος εἰς τὸν πολιτικὸν κόσμον
εἶναι ὁ «Χρόνος» διὰ τὰ πολιτικὰ ἄρθρα καὶ
τὰς ἐμβριθεῖς ἀνταποκρίσεις του, τοσοῦτον ἀπα-
ραίτητος καθίσταται εἰς πᾶσαν τάξιν τῆς κοι-
ωνίας διὰ τὰς ἀγγελίας του. Τὰ ὑπὸ τῶν βρα-
σιλέων τῆς δημοσιογραφίας συντασσόμενα κύρια
ἄρθρα τοῦ «Χρόνου» οὐδὲ ἐπιτροχάδην καταδέ-
χεται νὰ διεξέλθῃ ὁ ἀγρότης ἐν Αὐστραλίᾳ· μετ'
ἀπληστίας ὅμως ἀναγινώσκει ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέ-
λους τὰς «δηλοποιήσεις». Οἱ ἔποικοι ἐν τοῖς ἀ-

γρίους δάσσει τοῦ Καναδά, οἱ ἐμπορευόμενοι ἐν τῇ Ἀφρικῇ, οἱ καλλιεργούντες διαφόρους φυτείας ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἰνδίασι, οἱ ἀξιοματικοὶ ἐν Βεγγάλῃ περιφρονοῦσι τὰς εὐφυστάτας καὶ μάλιστα γλαφυράς ἀνταποκρίσεις, μετὰ φόβου δὲ ἢ ἐλπίδων μελετῶσι τὰς «δηλοποιήσεις», εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ὁπίων παρέχουσιν ἄφθονον ὕλην βασιλεῖς, αὐτοκράτορες, ὑπηρέται, κλέπται, κακοῦργοι, ἐκατομμυριοῦχοι, καλλιτέχναι, ἀγύρται κλπ.

Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ρουσσώ, συνηθέστατον κατέστη ἐν Γαλλίᾳ νὰ διδάσκωνται

τὰ παιδιὰ τέχνην τινὰ. Ὑπῆρχον πολλοὶ πλουσιώτατοι καὶ ἐπιστημοτάτην κατέχοντες κοινωνικὴν θέσιν, ἐκαθόντες τὴν τορνευτικὴν, τὴν λεπτουργίαν κλπ. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ὁ ΙΣΤ΄ ἦτο ἐπιτηδειότατος κλειθροποιός. Ὄταν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789 ἐπῆλθεν ἡ μετακτάσεις, πολλοὶ εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι θ' ἀπέβησκον τῆς πείνης ἐν τῇ ξενιτείᾳ, ἐὰν δὲν ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τῆς τέχνης τῶν. Μέλος δέ τι μιᾶς τῶν καλλιτέρων οἰογενειῶν τῆς Γαλλίας ἀνέκτισεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν περιουσίαν του, διότι ἦτο ἄριστος βιβλιοδέτης.

Η ΛΙΜΝΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Λαμαρτίνου.)

Πάντα λοιπὸν θὰ τρέχομε πρὸς ἄγνωστο ἀκρογιαλί,
Θὰ καταποντιζόμεθα ἔς τοῦ τάφου τῆ νυχτιά,
Χωρὶς ποτ' ἐν' ἀπάνεμο μὲς ἔς τὴν ἀνεμοζάλη
Οὔτ' ἓνα καταφύγιο ἔς τὴ βαρυχειμωνιά!

Κύτταξε, λίμνη, κύτταξε! Δὲν ἔκλεισ' ἓνας χρόνος
Πῶπεζε μὲ τὸ κῦμά σου χαρούμενη, τρελλή,
Καὶ τώρα, τώρα ὁ δύστυχος, κάθουμαι, λίμνη, μόνος
Ἐπὶ τὴν πέτρα ἐδ' ὅπου πάντοτε μᾶς ἔβλεπες μαζί.

Καθὼς καὶ τώρα ἐμοῦ γγρίζεις καὶ τότε ἀγριεμένη
Κ' ἐξέσχιζες τὰ στήθη σου ἔς τοῦ βράχου τὰ πλευρά,
Ἀνήσυχη ἐπαράδεονες ἔς τὴν ἄκρη θυμωμένη
Κ' ἐράντιζες τὰ πόδια της μὲ τὸν ἀφρὸ συχνά.

Θυμᾶσαι, λίμνη, μόνου μας, μιὰ νύχτα ἐγὼ κ' ἐκεῖνη
Ἐλάμναμε ἄφωνοι οἱ φτωχοὶ ἔς τὰ κρῖα σου νερά
Τ' ἀγέρι δὲν ἀνάσενε, εἶχες καὶ σὺ γαλήνη,
Ἐπὶ τὸν ὕπνο σου δὲν ἄκουες παρὰ τὰ δύο κουπιά.

Μὲ μιᾶς τραγοῦδι οὐράνιο, πρωτάκουστο, δροσάτο
Τὸ γέρο τὸν ἀντίλαλο τριγύρω μας ζυπνᾷ.
Ἐμμεῖν' εὐθὺς παράλυτο τὸ κῦμά σου τὸ ἀφράτο
Καὶ τέτοια λόγια ἀκούστηκαν, θυμᾶσαι, ἀρμονικά.

«Δίπλωσε, χρόνε, δίπλωσε τ' ἀκούραστα φτερά σου,
Ὁραις γλυκαῖς μὴν τρέχετε, σταθῆτε μιὰ στιγμὴ,
Καὶ σὺ μὴ φεύγης, νύχτα μου, μὲ τὴν ἀστροφεγγιά σου,
Τώρα ποῦ ζευγαρώσαμε εἶν' εὐμορφη ἡ ζωή.»

«Τοῦ κόσμου αὐτοῦ τὰ βάσανα, τὴν ἐρημιὰ, τὴ φτώχεια
Θέλουν νὰ φύγουν ἄμετροι· γι' αὐτοὺς γοργὰ γοργὰ,
Χρόνε μου, πέτα κι' ἄφιστε ἔς τοῦ ἔρωτα τὰ βρόχια
Τὰ δύο μας νὰ χορτάσωμε τόσο γλυκεῖα σκλαδιὰ.»

«Τοῦ κάκου! Ἡ ὄραις φεύγουνε... Κανεῖς δὲ μὲ προσμένει..
Κανεῖς δὲ μ' ἀκουρμένεται. . . Ἡ νύχτα εἶναι σκληρή. . .
Ἀχνίζου τ' ἄστρα, χάνονται. . . Κρυφὰ κρυφὰ προβαίνει
Τᾶσπλαχνο γλυκοχάραμμα. . . Λυπήσου μας αὐγὴ! . . .»

«Τοῦ κάκου! Ὅλα ξεγέλασμα, εἶν' ὄνειρα καὶ πλάνη,
Ζωή μας εἶν' ἡ ἀγάπη μας καὶ μοναχὴ χαρὰ
Ἄς μὴ ζητοῦμε ἀνύπαρχτο ἔς τὸν κόσμον ἄλλο λιμάνι,
Τοῦ χρόνου ἡ ἄγρια θάλασσα δὲν ἔχει ἀκρογιαλιά.»